

A Szentlélek tüze

Lukács evangélista a Szentlélek teológusa. Nemcsak azért állítják ezt róla, mert ő a szerzője a Apostolok Cselekedeteiről írott könyvnek is, amely a Szentlélek pünkösdi kitöltését adja elénk, majd mindvégig a Lélek sodrásában mutatja be az apostolok missziói munkáját. Evangéliumában is külön figyelmet szentel a Szentlélek személyének és munkájának, és mindezt hangsúlyosabban teszi, mint a többi evangélista. Lukács számára különösen fontos, hogy Isten Lelkét úgy mutassa be, mint aki hatalmasan munkálkodik úgy Jézus, mint a korai egyház szolgálatában.

Isten arra hívott bennünket, hogy imádkozzunk Szentlélekért. Mindezt a templom használati engedélyével kapcsolatos nehézségek mélyítették el számunkra. Felismertük és elfogadtuk, hogy a nehézségeink háttérében az áll, Isten azért várta bennünket, hogy lelkiileg felkészítsen az épület birtokbavételére. Arra hív bennünket, mint gyülekezetet, hogy a Szentlélek által megújulva, közömbösségünk, kompromisszumainkból megtérve, gyülekezetünkért és a lakótelepért való imádságban elkötelezetten vegyük birtokba azt a házat, amelyről az építkezés előtt és alatt mindvégig hangoztattuk: nemcsak gyülekezetünk otthona, hanem a Jézus Krisztusról szóló, sokakat elérő tanúság helye legyen. Ahhoz, hogy emberek Isten Országába lépjenek be, Isten erejével kell szolgálnunk. Szükségünk van a Szentlélek kiáradására is, hiszen gyakran erőtlenségünk keresztyénségünk. Mindezek alapján az előző hetekben azon volt a hangsúly, hogy meglássuk, milyen nagy szükségünk van Isten Lelkéért könyörögni, megújulásra vágyódnunk. A ma olvasott rész szintén a Lélek személyével kapcsolatos. Itt azonban abban nyerünk betekintést, hogyan gondolkodik, hogyan vágyódik maga Jézus a Lélek kiáradásával kapcsolatban.

I. Jézus Krisztus szenvedélyes vágyódása

“Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna” - mondja Jézus szenvedélyesen. Szavaiban nemcsak a vágy érződik, de kijelentésének súlyos, komoly volta is. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak – folytatja. Milyen tüzet szeretne lángra lobbantani? Mi az, ami ilyen erővel feszíti az Urat, és ami nem valamiféle kedves, langymeleg békességet, hanem súlyos meghasonlást okoz?

Keresztelő János szavaiban találkozunk a tűz fogalmával Lukács, a Szentlélek teológusa evangéliumában. Így szól Jézus előfutára, útkészítője: *„Viperák fajzata! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljétek az eljövendő harag elől? Teremjétek hát megtéréshez méltó gyümölcsöket ... A fejsze pedig már ott van a fák gyökerén: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik, és tűzre vettetik.”* (3.7-9) Ebben a részben a tűz az eljövendő ítélet képe. Aki nem tér meg, mondja János, aki nem fordul az Úrhoz, azt elsöpri az eljövendő harag. De vajon mondaná-e Jézus ilyen szenvedélyesen, hogy mennyire szeretném, ha már lángolna Isten ítélete? Hiszen éppen ő volt az, aki, amikor a tanítványai tüzet szeretnének kérni az égből, hogy elveszítsenek egy várost, ahol Jézust nem fogadták be, azt mondja nekik, hogy nem tudjátok milyen lélek van bennetek (Lk.9.51-56).

Keresztelő János azonban jobban kifejti az üzenetét: *„Én ugyan vízzel keresztelek, de eljön az, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam: ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket.”* (Lk. 3.16-17) A Szentlélek és a tűz együtt jelenik meg ebben a kijelentésben, elővetítve azt, amikor a Lélek kettős tüzes lángnyelvek formájában száll majd le Jézus apostolaira. János egy képet is hallgatói elé ad, amellyel az eljövendő Jézus szolgálatát írja le: *„Kezében szórólapát lesz, és megtisztítja szérűjét: a gabonát csűrőbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.”* Az aratás után kicsépeelt gabonát az ún. szórólapáttal

feldobták a levegőbe. A szél a könnyebb polyvát, a maghéjat, elfújja, a gabonaszemek pedig visszahullanak a földre. A polyvát összegyűjtötték és elégették, a gabonát pedig elraktározták. Ez az akkor mindennapos kép magyarázza az eljövendő Jézus Szentlélekkel és tőzzel való szolgálatát: ő az, aki a Szentlélek ereje által elválasztja Isten Országának igaz gyermekeit azoktól, akik nem tartoznak hozzá.

Jézus tehát a Szentlélek kiáradását vágyja. Azért jött, hogy a Lélek tüzét gyűjtsa meg, egy olyan tüzet, amely az egész földön elterjed majd. A Szentlélek kitöltését várja és vágyja ilyen szenvedélyességgel, mert ő az, aki majd elválasztja a hamisat az igaztól, a sötétséget a világosságtól, a maradandót a hiábavalótól. A Lélek az, aki kitölti majd Jézus Krisztus követői szívébe az Atya iránti szenvedélyes szeretetet, és ő az, aki az egymás iránti szeretetet munkálja egy önzésre és gyűlölködésre épülő világban. Amikor az Atya és a Fiú elküldi Pünkösdkor a megígért Szentlelket, nem az ítélet végett teszik ezt. Ez a tűz megerősít, felhatalmaz, megtisztít. Igen, ez a tűz majd egykor elsöpri azokat, akik tudatosan Jézus ellen fordulnak. De Jézus szemei előtt nem az ítélet, hanem Isten hatalmas és csodálatos jelenléte van.

Hol van ez a tűz a mi életünkben? Hol lángol, amit Jézus ennyire szeretett volna lángra lobbantani? Mi van a tőzzel a gyülekezetünkben? Mi van a tőzzel a szívedben? Hogyan állunk meg Jézus előtt, mit mondunk neki, amikor szívében éppen csak pislákol valami, ha ugyan nem szürke hamuvá égett le már minden? Hol van Isten imádata és a másik ember szeretete?

II. Mi kell a tűz fellobbanásához?

„Keresztséggel kell azonban még megkereszteltetnem, és mennyire szorongok, míg ez végbe nem megy!” Ahhoz, hogy a Szentlélek tüze eljusson minden emberhez, Jézusnak meg kell halnia, bele kell merülnie a halálba. Ami jelképesen megtörtént akkor, amikor Keresztelő János megkeresztelte őt, valóságosan is el kell hogy érkezzon életében. Hiszen nemcsak jelképesen azonosul a bűnösökkel, azáltal, hogy megkeresztelkedik a Jordánban a bűnbánat és az új élet keresztségével, hanem valóságosan is. A halál és a feltámadás előtte áll, és ezt nagyon jól tudja. De mi az a szorongás, amelyről beszél? Két értelmezési lehetőség van.

Jézus minden vágya, hogy a Szentlélek kiáradjon minél többekre, mindeközben azonban a halálfélelem árnyéka már itt rávetül. Egyrészt előtte van az Atya akaratának a beteljesítése, vágyik arra, hogy Isten uralma a Lélek által megjelenjen és minél többekben lakozást vegyen, tudja, hogy mindez az egész világ újjáteremtéséhez vezet, másrészt valóságos embervoltában nem könnyű szembenéznie azzal, hogy kínokat, elárulást, megaláztatást, halált kell elszenvednie mindezt. Bárcsak lángolna már most a tűz, de addig még a leggyötrelmesebb események hátravannak!

De úgyszólván érthetjük Jézus szavait, hogy mennyire korlátozott, visszafogott, amíg halála be nem teljesedik. Ha egész szolgálata Isten Lelkének kiáradására, mindeneket újjáteremtő munkájára mutat, milyen korlátozott, milyen tehetetlen, amíg a Lélek nem árad ki ilyen hatalmas mértékben.

A Szentlélek kiáradása Jézus Krisztus halála és feltámadása után történt meg. Ahhoz, hogy Isten a lehető legközelebbi közösségbe kerüljön az emberrel, a bűn nagy válaszfalának le kellett dőlnie. Jézus magára vette bűneinket, és így szabaddá tette az utat ahhoz, hogy Isten Lelke lakozást vegyen bennünk. És a Jézus által annyira vágyott tűz az egész világon lángra lobbant. Először Jeruzsálemben, majd a környező vidékeken, az akkor ismert világban, de mára az egész földön. A láng, a Szentlélek megelevenítő, megtisztító, Jézusban újjáteremtő lángja az egész világra kiterjedt. Olyan, mint egy jótékony tűz, amit semmi meg nem állíthat, semmi ki nem olthat. Van, amikor hatalmasan lángol a tűz, és gyorsan terjed, máskor pislákol, egy-egy helyen kihűynyi tűnik; de soha semmi végleg ki nem olthatja.

Mi gyakran megoltjuk a Lélek munkáját (1Thesz.5.19). Amikor nem ápoljuk tüzét engedelmes étellel, amikor nem tápláljuk imádságainkkal, amikor hagyjuk, hogy bűneink megrontsák az Úrral és egymással való közösségünket, kioltjuk a Lelket. Amikor ő valamire indít,

valamire késztet, valamiről egyértelműen beszél a szívünkben, de mi nem akarjuk hallani a hangját, megoltjuk a Lelket. Amikor nem élünk az ajándékokkal, amiket arra kaptunk, hogy szolgáljunk Jézus nevében, megoltjuk a Lelket. Amikor elmaradunk a testvéri közösségből, amikor nem lépünk fel a szívünkben megszólaló, Isten és az ő népe iránti bizalmatlanságot keltő hang ellen, megoltjuk a Lelket. Tudod, hogy milyen, amikor a Lélek tüze lobog benned. És mára mi maradt? A Sátán a nagy tűzoltó mindebben, hiszen Jézus szenvedélyes vágya éppen a Lélek tüzeinek lobogása. De Jézus Krisztus, aki meghalt, feltámadt, és visszajön, ma ugyanazt mondja felettünk: „*Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna.*” És micsoda korlátja munkájának a mi Lélek-oltó életünk. Ő ma is a lángralobbantás munkájában áll, mi se legyünk a “tűzoltó” oldalán!

III. Békesség helyett meghasonlás

Mindezeket hallván „*Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre? Igen, válaszoljuk Jézusnak. Nem a lelki békéről szól mindaz, amiért itt vagyunk hétről hétre? „Nem – mondom néktek – hanem inkább meghasonlást.”* – mondja Jézus. „*Meghasonlik az apa a fiával, és a fiú az apjával, az anya a leányával és a lány az anyjával, az anyós a menyével, és a meny az anyósával.*”

Jézus Krisztus természetesen azért jött, hogy helyreállítson, gyógyítson, építsen. Az Isten rendje nem a gyűlölet és a széthúzás, hanem a megbékélés. Azonban ez nem homályosíthatja el előttünk annak a munkáját, aki kezében tartja a szórólápatot. Amikor a Szentlélek tüze lobog, akkor éppen Jézus személye miatt születnek meghasonlások. És ezzel a tanítványoknak számolni kell.

Jézus Mikeás próféta szavait idézi. Mikeás korában megromlott az élet Izraelben. Isten népe nem termi azokat a gyümölcsöket, amelyeket Isten joggal elvár. Nincs hívó, nincs becsület; erőszak, korrupció, hatalommal való visszaélés uralja az országot. Annyira megromlottak, hogy apa fia, leány anyja, meny anyósa ellen fordul. Az embernek saját családja is ellensége lett az önzés, a hatalom, a pénz ígézetében.

A helyzet újra és újra ismétlődik. Amikor a Lélek tüze lángra lobbant, összeütközésbe kerülhetsz szeretteddel, akik ezt nem értik, nem vágyják, nem akarják. Vannak köztünk szülők, akiket nem értenek meg gyermekeik. Vannak gyermekek, akiket Jézus miatt fanatizmussal, túlzással vádolnak szüleik. Vannak, akikben éppen a meghasonlás miatti csalódás, fájdalom miatt aludt ki a tűz... Akik azt gondolták, hogy nem éri meg Jézus Krisztus mellett szorosán kitartani ilyen áron, vagy sokáig küzdöttek, de belefáradtak. Legyünk őszinték! A szereteteink értetlensége vagy kritikája a számunkra legfontosabb miatt nagyon fájdalmas.

Jézus, aki azért jött, hogy tüzet bocsásson a földre, kettős elhívással szólít meg ebben a helyzetben. Szeresd azokat, akik téged vádolnak. Ne adj teret szívedben a keserűségnek, az önsajnáltnak, vagy a neheztelésnek. Imádkozz értük, hogy Jézus nyissa meg lelki szemeiket, hogy ők is lássanak! Kitartóan, kopogtatva, zörgetve imádkozz, hogy adja nekik is az Úr az ő Lelkét, lobbantsa lángra őket.

A másik elhívás a vele való kapcsolatra vonatkozik. Légy hűséges Jézushoz, aki maga is átélte a meghasonlást, amiről itt beszél. Akár milyen fájdalmas is a meghasonlás, ne fordítson ez el Jézustól. Vállalnod kell a konfliktust érte, aki azért jött, azért halt meg, azért támadt fel, hogy tüzet bocsásson a földre. Azonosulj szenvedélyével, kérd, hogy írja szívedbe az ő szándékát, kérd, hogy újra bocsássa rád tüzeit, hogy az általad másokra is átterjedjen! ÁMEN!

Mindnyájan elvesztek, Szívem kihül..., Tisztítsd meg szívem,